

Sygn. I C 836/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z/s w B.

przeciwko E. K.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanej E. K. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z/s w B. kwotę 9 590,05 zł (dziewięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt złotych pięć groszy) z odsetkami umownymi odpowiadającymi odsetkom maksymalnym liczonemu od kwot: 9 350,16 (dziewięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt złotych szesnaście groszy) od 04.05.2015r. do dnia zapłaty oraz 239,89

(dwieście trzydzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 12.06.2015r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej E. K. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z/s w B. kwotę 1 517 zł (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 836/15

UZASDANIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w B. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 20 czerwca 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej E. K. kwoty 9.590,05 zł w tym:

- kwoty 9.350,16 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 4 maja 2015 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 239,89 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła z nim w dniu 12 czerwca 2013 r. umowę kredytu. Wobec braku spłaty zaległych rat wypowiedział przedmiotową umowę stawiając całą należność w stan wymagalności. Strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie spłaciła wymaganej wierzytelności. (pozew k. 2-5 akt)

W dniu 20 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie według właściwości. (zarządzenie k. 6 akt, postanowienie k. 7 akt)

Pozwana E. K. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2013 r. E. K. zawarła umowę kredytu gotówkowego (...) nr (...) - (...) na cele konsumpcyjne. Na podstawie tej umowy kredytodawca udzielił pozwanej kredytu w wysokości 9.724,00 zł, na okres od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia 10 lipca 2023 r., ze spłatą w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat. Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy wysokość oprocentowania kredytu była zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosiła 10,99 % w stosunku rocznym. Oprocentowanie kredytu stanowiło sumę stałej w całym okresie kredytowania marży Banku (...) wynoszącej na dzień zawarcia umowy 8,31 % i stawki WIBOR 6M z najbliższego dnia roboczego poprzedzającego dzień złożenia wniosku kredytowego, tj. z dnia 11 czerwca 2013 r. wynoszącego 2,68 % w stosunku rocznym. Natomiast zgodnie z § 4 ust. 10 umowy w przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, Bank od przeterminowanych rat kapitałowych naliczał odsetki karne w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, tj. 17,00 % w stosunku rocznym. Każda zmiana wysokości stopy kredytu lombardowego NBP powodowała automatyczną zmianę wysokości oprocentowania przeterminowanych rat kapitałowych z dniem wejścia w życie Uchwały Rady Polityki Pieniężnej. Stopa kredytu lombardowego na dzień podpisania przedmiotowej umowy wynosiła 4,25 %. Jako zadłużenie przeterminowane bank przyjmował zadłużenie powstałe w wyniku niepłacenia przez kredytobiorcę bankowi w umówionym terminie raty kredytu lub jej części, a także innych należności wynikających z umowy w tym opłat i prowizji (§ 4 ust. 11 umowy). Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytową, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku nie dokonania przez kredytobiorcę w terminach określonych w umowie, spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej 2 okresy płatności, po uprzednim 2-krotnym listowym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy, w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. (§ 4 ust. 13 umowy). Przedmiot umowy został przelany przez kredytodawcę na rachunek bankowy pozwanej podany podczas zawierania przedmiotowej umowy.

dowód: KRS powoda k. 16-26 akt, umowa kredytu wraz z kartą deklaracji i harmonogramem spłat k. 31-43 akt

Wobec zaprzestania spłacania kredytu zgodnie z warunkami umowy bank złożył kredytobiorczyni oświadczenie datowane na dzień 22 grudnia 2014 r. o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia od dnia doręczenia, z podkreśleniem, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych z odsetkami i kosztami staje się natychmiastowo wymagalna.

dowód: wypowiedzenie umowy wraz z dowodem doręczenia k. 44 akt

Stosownie do regulacji prawa bankowego kredytobiorca w dniu 4 maja 2015 r. wystawił wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie strony pozwanej.

dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 45 akt

Na dzień wniesienia pozwu, do spłaty kredytobiorczyni pozostała kwota 9.590,05 zł, na którą składają się: niespłacony kapitał w kwocie 9.350,16 zł oraz odsetki karne naliczane od dnia 2 maja 2015 r. wg. stopy procentowej w wysokości 10,00 % w stosunku rocznym w wysokości 239,89 zł.

dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 22 akt

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: KRS powoda, umowy kredytu wraz z załącznikami i wyciągu z ksiąg banku.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 zd. 2 KPC, Sąd dopuścił dowód z dokumentów przedłożonych przez powoda w trakcie postępowania. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty mogą w całości stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd uznał, że twierdzenia powoda co do kwoty zadłużenia pozwanego nie budzą uzasadnionych wątpliwości, jak też nie zostały one przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 KPC). Zauważyć przy tym należy, że pozwana została pouczona o możliwości ustosunkowania się do twierdzeń strony powodowej, poprzez złożenie odpowiedzi na pozew, jak również potwierdziła odbiór pozwu wraz z załącznikami osobiście, lecz w żaden sposób nie ustosunkowała się do żądania pozwu. Z tych zatem przyczyn powództwo w części dotyczącej żądania zasądzenia należności głównej należało uwzględnić.

Jak wynika z art. 476 zd. 1 KC, dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Zgodnie z przepisem art. 481 KC, który reguluje kwestię tzw. **odsetek za opóźnienie** obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 r. –

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wysokość odsetek z tytułu opóźnienia może zatem być określona przez strony w umowie albo też może wynikać z przepisów prawa (wyżej cytowany § 2). Granicę wysokość odsetek za opóźnienie wyznaczały przepisy o odsetkach maksymalnych, zawarte w art. 359 § 2¹ KC (obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r.), który odpowiednio należało stosować. Zgodnie z jego brzmieniem - Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej (czyli. np. umowy) nie może w stosunku rocznym przekraczać 4-krotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne). W razie zastrzeżenia w czynności prawnej stopy odsetek za opóźnienie wyższych niż odsetki maksymalne wierzycielowi należały się odsetki maksymalne (art. 359 § 2¹ KC – obowiązującym do 1 stycznia 2016 r.). Organem, który określał wysokość odsetek ustawowych do dnia 1 stycznia 2016 r. była Rada Ministrów (art. 359 § 3 KC)

W dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), która znowelizowała m.in. przepisy dotyczące odsetek zarówno tych wynikających z art. 359 KC – tzw. odsetek kapitałowych, jak z art. 481 KC – tzw. odsetek za opóźnienie, zmieniającą sposób obliczania odsetek i ich wysokość.

Nowa treść art. 481 KC brzmi następująco -

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych . Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹ . Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2² . Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³ . Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 2⁴ . Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 56 cytowanej ustawy nowelizującej – Do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Powód wnosil o zasądzenie odsetek umownych w wysokości 4-krotności kwoty kredytu lombardowego NBP od kwoty kapitału, tj. 9.350,16 zł od dnia 4 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz odsetek umownych w wysokości 4-krotności kwoty kredytu lombardowego NBP od kwoty 239,89 zł stanowiących odsetki umowne naliczane od należności głównej od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

Biorąc pod uwagę wyżej opisane i cytowane przepisy (zarówno te przed 1 stycznia 2016 r., jak i te po 1 stycznia 2016 r.) –

Sąd zasądził odsetki umowne w wysokości odpowiadającej odsetkom maksymalnym liczonym od kwoty 9.350,16 zł od dnia 4 maja 2015 r. do dnia zapłaty, tj.

- od dnia 4 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 4-krotności kredytu lombardowego NBP – których wysokość odpowiadała żądaniu powoda - których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 KC w zw. z art. 359 § 2¹ KC w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz

- od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 2-krotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, które są równe sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych., których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 i 2¹ KC w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.

Sąd ponadto zasądził odsetki umowne w wysokości odpowiadającej odsetkom maksymalnym liczonym od kwoty 239,89 zł od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, tj.

- od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 4-krotności kredytu lombardowego NBP – których wysokość odpowiadała żądaniu powoda - których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 KC w zw. z art. 359 § 2¹ KC w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz

- od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 2-krotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, które są równe sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych., których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 i 2¹ KC w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, bowiem w wyniku zmiany przepisów, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2016 r., żądanie powoda zasądzenia odsetek w przedstawionej przez niego wysokości po dniu 31 grudnia 2015 r. wykraczało po za obecnie obowiązujące ramy odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Wyrokowi w części uwzględniającej powództwo nadano rygor natychmiastowej wykonalności w związku ze spełnieniem przesłanek wynikających z art. 333 § 1 pkt 3 KPC.

Pozwana przegrała proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 i 2 KPC Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty składają się: opłata sądowa, którą uiszczył powód w łącznej kwocie 300,00 zł, oraz koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200,00 zł których wysokość wynika z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...).